

“मीठे बच्चे- बाबाले जुन दिनहुँ पढाउनु हुन्छ, त्यो पढाइ कहिल्यै छुटाउनु हुँदैन, यस पढाइबाट नै भित्रको संशय दूर हुन्छ।”

प्रश्न:- बाबाको दिललाई जित्ने युक्ति के हो?

उत्तर:- बाबाको दिललाई जित्नेको लागि जबसम्म संगमयुग छ, बाबासँग केही पनि नलुकाऊ। आफ्नो चरित्रमाथि पूरा-पूरा ध्यान देऊ। यदि कुनै पाप कर्म हुन्छ भने अविनाशी सर्जनलाई सुनाऊ तब हल्का हुन्छौ। बाबाले जे शिक्षा दिनुहुन्छ यही उहाँको दया, कृपा वा आशीर्वाद हो। त्यसैले बाबासँग दया र कृपा माग्नुको बदला स्वयंलाई कृपा गर। यस्तो पुरुषार्थ गरेर बाबाको दिललाई जित।

ओम् शान्ति। अहिले रूहानी बच्चाहरूले यो जानेका छन्- नयाँ दुनियाँमा सुख हुन्छ, पुरानो दुनियाँमा दुःख छ। दुःखमा सबै दुःखमा हुन्छन् सुखमा सबै सुखमा हुन्छन्। सुखको दुनियाँमा दुःखको नाम निशान हुँदैन फेरि जहाँ दुःख छ त्यहाँ सुखको नाम-निशान हुँदैन। जहाँ पाप हुन्छ त्यहाँ पुण्यको नाम-निशान हुँदैन, जहाँ पुण्य हुन्छ त्यहाँ पापको नाम-निशान हुँदैन। त्यो कुनैचाहिँ स्थान हो? एउटा हो सत्ययुग, अर्को हो कलियुग। यो त बच्चाहरूको बुद्धिमा अवश्य छ होला। अब दुःखको समय पूरा हुन्छ र सत्ययुगको लागि तयारी भइरहेको छ। हामी अहिले यस पतित फोहोरी दुनियाँबाट पार सत्ययुग अर्थात् राम राज्यमा गइरहेका छौं। नयाँ दुनियाँमा हुन्छ सुख, पुरानो दुनियाँमा छ दुःख। यस्तो होइन, जसले सुख दिन्छ उसैले दुःख पनि दिन्छ। होइन, सुख बाबाले दिनुहुन्छ, दुःख माया रावणले दिन्छ। त्यस दुस्मनको पुतला हरेक वर्ष जलाउँछन्। दुःख दिनेलाई सधैं जलाइन्छ। बच्चाहरूले जानेका छन्- जब उसको राज्य पूरा हुन्छ तब फेरि सधैंको लागि समाप्त हुन्छ। ५ विकारले नै सबैलाई आदि-मध्य-अन्त्य दुःख दिँदै आएको छ। तिमी यहाँ बसेका छौ तापनि तिम्रो बुद्धिमा यही रहन्छ- हामी बाबाको पासमा जाऔं। रावणलाई त तिमीले बाबा भन्दैनौ। कहिल्यै सुनेका छौ- रावणलाई परमपिता परमात्मा कसैले भन्छौ? कहिल्यै भन्दैनौ। कतिले सम्झन्छन्- लंकामा रावण थियो। बाबा भन्नुहुन्छ- यो सारा दुनियाँ नै लंका हो। भन्छन्- भास्कोडिगामाले चक्कर लगाए जहाज स्टीमर। जुन बेला उनले चक्कर लगाए त्यस समय हवाई जहाज आदि थिएनन्। ट्रेन पनि बाफद्वारा चलथ्यो। बिजुली बेग्लै चीज हो। अब बाबा भन्नुहुन्छ- दुनियाँ त एउटै हो। नयाँबाट पुरानो, पुरानोबाट नयाँ बन्छ। यस्तो भन्नु छैन स्थापना, पालना, विनाश। होइन, पहिला स्थापना, फेरि विनाश त्यसपछि पालना- यी ठीक शब्द हुन्। पछि गएर रावणको पालना सुरु हुन्छ। त्यो झुटो विकारी पतित बन्ने पालना हो, जसबाट सबै दुःखी हुन्छन्। बाबाले त कहिल्यै कसैलाई दुःख दिनुहुन्न। यहाँ त तमोप्रधान बनेका हुनाले बाबालाई सर्वव्यापी भनिदिन्छन्। हेर, के बनेका छन्! यो कुरा त हिँडा-डुल्दा तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा रहनु पर्छ। छन त धेरै सहज छ। केवल परमात्मा (अल्फ) को कुरा हो। मुसलमानहरू पनि भन्छन् उठेर अल्लाह (ईश्वर) लाई याद गर। स्वयं पनि बिहानै उठ्छन्। उनीहरू भन्छन्- अल्लाह वा खुदालाई याद गरौं। तिमीहरू भन्छौ- बाबालाई याद गरौं। बाबा अक्षर धेरै मीठो छ। अल्लाह भन्नाले वर्सा याद आउँदैन। बाबा भन्नाले वर्सा याद आउँछ। मुसलमानहरूले बाबा भन्दैनन्। उनीहरूले फेरि अल्लाह मियाँ भन्छन्। मियाँ-बीबी। यी सबै शब्द यहाँ हुन्छन्। परमपिता परमात्मा भन्नासाथ शिवलिङ्ग याद आउँछ। यूरोपवासीहरूले गड फादर भन्छन्। यहाँ त पत्थरलाई भगवान सम्झन्छन्। शिवलिङ्ग पनि पत्थरको हुन्छ। सम्झन्छन् त्यस पत्थरमा भगवान बस्नुभएको छ। भगवानलाई याद गर्दा पत्थर नै सामुन्ने आउँछ। पत्थरलाई भगवान सम्झेर पूजा गर्छन्। पत्थर कहाँबाट आउँछ? पहाडको झरनाबाट खस्दा-खस्दा गोत्रो चिप्लो बन्छ। फेरि कसरी प्राकृतिक निशान पनि बन्छ। देवी-देवताहरूको मूर्ति यस्तो हुँदैन। पत्थरलाई कुँदी-कुँदी कान, मुख, नाक, आँखा आदि कति सुन्दर बनाउँछन्। धेरै खर्च गर्छन्। शिवबाबाको मूर्तिमा त कुनै खर्च आदिको कुरा हुँदैन। अहिले तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ- हामी नै चैतन्यमा स्वयं देवी-देवता बनिरहेका छौं। जब चैतन्यमा हुन्छौ तब पूजा आदि हुँदैन। जब पत्थरबुद्धि बन्छौ तब पत्थरको पूजा गर्छौं। चैतन्यमा हुँदा पूज्य हुन्छन् अनि पुजारी बन्छन्। त्यहाँ न कुनै पुजारी हुन्छन्, न त कुनै पत्थरको मूर्ति हुन्छ। आवश्यकता नै छैन। जो चैतन्य थिए, यादगारको लागि उनीहरूको निशानी पत्थरको राख्छन्। अहिले यी देवताहरूको कहानी त तिमीलाई थाहा भइसकेको छ- यी देवताहरूको जीवन कहानी के थियो? फेरि त्यही दोहोरिन्छ। पहिला यो ज्ञान चक्षु थिएन त्यसैले पत्थरबुद्धि जस्तै थिए। अहिले बाबाद्वारा जुन ज्ञान

मिलेको छ, यो ज्ञान एउटै छ तर त्यसलाई धारण गर्नेहरू नम्बरवार छन्।

तिम्रो रुद्र माला पनि यसै धारणा अनुसार नै बन्छ। एउटा हुन्छ रुद्र माला, अर्को हुन्छ रुण्ड माला। एउटा हो भाइहरूको, अर्को हो भाइ-बहिनीहरूको। हामी आत्माहरू धेरै साना-साना बिन्दु समान छौं, यो त बुद्धिमा आउँछ। गायन पनि छ- भृकुटीको बीचमा चम्कन्छ अजब सितारा। अहिले तिमीले सम्झन्छौ- हामी चैतन्य आत्मा हौं। एक सानो तारा समान छौं। फेरि जब गर्भमा आउँछौं तब पहिला कति सानो पिण्ड हुन्छ। फेरि कति ठूलो हुन्छ। त्यही आत्माले आफ्नो शरीरद्वारा अविनाशी पार्ट खेलिरहन्छ। यस शरीरलाई नै सबैले याद गर्न थाल्छन्। यो शरीर नै राम्रो-नराम्रो हुनाले सबैलाई आकर्षित गर्छ। सत्ययुगमा यस्तो भनिदैन आत्म-अभिमानी बन, आफूलाई आत्मा सम्झ। यो ज्ञान तिमीहरूलाई अहिले नै मिल्छ किनकि तिमीलाई थाहा छ- अहिले आत्मा पतित भइसकेको छ। पतित भएको हुनाले जे कर्म गर्छ त्यो सबै उल्टो हुन्छ। बाबाले सुल्टो काम गराउनु हुन्छ मायाले उल्टो काम गराउँछ। सबैभन्दा उल्टो काम हो बाबालाई सर्वव्यापी भन्नु। आत्माले जुन पार्ट खेल्छ त्यो अविनाशी छ। त्यसलाई जलाईदैन त्यसको त पूजा हुन्छ। शरीरलाई जलाइन्छ। आत्माले जब शरीर छोड्छ तब शरीरलाई जलाउँछन्। आत्मा अर्को शरीरमा प्रवेश गर्छ। आत्मा विना शरीर दुई-चार दिन पनि राख्न सक्दैनन्। कतिले त फेरि शरीरमा औषधी आदि लगाएर पनि राख्छन्। तर के फाइदा छ? क्रिश्चियनको एक सेंट जेवीयर थिए, भन्छन् उनको शरीर अहिलेसम्म राखिएको छ। उनको पनि मानौं मन्दिर बनेको छ। कसैलाई देखाउँदैनन् केवल उनका पाउ देखाउँछन्। भन्छन् कसैले पाउ छोयो भने बिमारी हुँदैन। पाउ छोएर बिमारीबाट निको भयो भने सम्झन्छन् उनको कृपा। बाबा भन्नुहुन्छ- भावनाको भाडा मिल्छ। निश्चयबुद्धि छ भने केही फाइदा हुन्छ। बाँकी यस्तो हुने भए त धेरै भन्दा धेरै त्यहाँ जान्थे, मेला लाग्थ्यो। बाबा पनि यहाँ आउनु भएको छ फेरि पनि यति धेरै हुँदैनन्। धेरै रहने स्थान पनि छैन। जब धेरै जना हुने समय आउँछ तब विनाश भइहाल्छ। यो पनि ड्रामा बनेको छ। यसको आदि वा अन्त्य छैन। हो, वृक्षको जीर्ण अवस्था हुन्छ अर्थात् तमोप्रधान बन्छ तब यो वृक्ष परिवर्तन हुन्छ। यो कति बेहदको ठूलो वृक्ष छ। पहिला तिनीहरू आउँछन् जसलाई पहिलो नम्बरमा जानु छ। नम्बरवार आउँछन् नि। सबै सूर्यवंशी त सँग-सँगै आउँदैनन्। चन्द्रवंशी पनि सबैसँग-सँगै आउँदैनन्। नम्बरवार माला अनुसार नै आउँछन्। पार्टधारीहरू सबैसँग-सँगै कसरी आउन सक्छन्। खेल नै बिग्रिन्छ। यो खेल धेरै एक्युरेट बनेको छ, यसमा कुनै परिवर्तन हुँदैन।

प्यारा बच्चाहरू यहाँ बस्दा बुद्धिमा यही याद रहनु पर्छ। अरू सतसङ्गमा त अरू-अरू कुरा बुद्धिमा आउँछ। यो त एउटै पढाइ हो जसबाट तिमी कमाइ हुन्छ। ती शास्त्र आदिलाई पढनाले कमाइ हुँदैन। हो, केही न केही राम्रा गुण हुन्छन्। ग्रन्थ पढ्न बस्छन् भने यस्तो होइन पढ्ने सबै निर्विकारी हुन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- यस दुनियाँमा सबै भ्रष्टाचारबाट पैदा हुन्छन्। तिमी बच्चाहरूसँग कतिले सोध्छन्- त्यहाँ जन्म कसरी हुन्छ? भन, त्यहाँ त ५ विकार नै हुँदैन, योगबलबाट बच्चा पैदा हुन्छन्। पहिला नै साक्षात्कार हुन्छ- बच्चा जन्मिनेवाला छ। त्यहाँ विकारको कुरा हुँदैन। यहाँ त बच्चाहरूलाई पनि मायाले गिराइदिन्छ। कोही-कोहीले त बाबालाई आएर सुनाउँछन् पनि। सुनाएनन् भने त सय गुणा दण्ड पर्छ। बाबाले त सबै बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- कुनै पनि पाप कर्म भयो भने बाबालाई तुरुन्तै बताउनु पर्छ। बाबा अविनाशी वैद्य हुनुहुन्छ। सर्जनलाई सुनाउनाले तिमी हलुङ्गो हुन्छौ। जबसम्म सङ्गमयुग छ तबसम्म बाबाबाट केही पनि लुकाउनु छैन। कसैले लुकाउँछन् भने बाबाको दिल जित्न सक्दैनन्। सबै कुरा पुरुषार्थमा आधारित छ। स्कूलमा आउँदै आउँदैनन् भने चरित्र कसरी सुध्निन्छ? यस समयमा सबैको चरित्र खराब छ। विकार नै पहिलो नम्बरको खराब चरित्र हो, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! काम विकार तिमी महाशत्रु हो। पहिला पनि यो गीताको ज्ञान सुनेका थियौं तापनि यी सबै कुरा समझमा आउँदैनथ्यो। अहिले बाबाले डाइरेक्ट गीता सुनाउनु हुन्छ। अहिले बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई दिव्य बुद्धि दिनुभएको छ, त्यसैले भक्तिको नाम सुन्दा हाँसो आउँछ- त्यस बेला के-के गथ्यौं! अहिले त बाबाले शिक्षा दिनु हुन्छ। यसमा दया, कृपा वा आशीर्वादको कुरा छैन। स्वयंलाई दया, कृपा वा आशीर्वाद गर्नु छ। बाबाले त हरेक बच्चाहरूलाई पुरुषार्थ गराउनु हुन्छ। कोहीले त पुरुषार्थ गरेर बाबाको दिललाई जित्छन्, कोही त पुरुषार्थ गर्दै गर्दै मर्छन्। बाबाले त हरेक बच्चाहरूलाई एकै प्रकारले पढाउनु हुन्छ फेरि कुनै समयमा यस्तो गहन कुरा निस्कन्छ जसले पुरानो संशय नै हट्छ, फेरि खडा हुन्छन्। त्यसैले बाबाको पढाइ कहिल्यै छुटाउनु हुँदैन। मुख्य हो बाबाको याद। दैवी गुण पनि धारण गर्नु छ। कसैले कुनै फोहोरी कुरा बोले पनि सुनेको नसुने झैं गर्नुपर्छ। हियर नो इभिल....। उच्च पद पाउनको लागि मान-अपमान, दुःख-सुख, हार-जित सबै सहन गर्नुपर्छ। बाबाले कति

युक्तिहरू बताउनु हुन्छ। फेरि पनि बच्चाहरूले बाबालाई पनि सुनेको-नसुन्थै गर्छन् भने उनीहरूले के पद पाउलान्? बाबा भन्नुहुन्छ- जबसम्म अशरीरी बनिदैन तबसम्म मायाको केही न केही चोट लागिरहन्छ। बाबाले भनेको मान्दैनौं भने बाबाको अनादर गर्छन्। फेरि पनि बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! सधैं अमर बनेर बाबालाई याद गर, तब उच्च पद पाउने छौ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) कसैले उल्टो-सुल्टो कुरा गरे पनि नसुने जस्तो गर्नुपर्छ, हियर नो इभिल...। दुःख-सुख, मान-अपमान सबै सहन गर्नु छ।

२) बाबाले जे सुनाउनु हुन्छ त्यसलाई कहिल्यै बेवास्ता गरेर बाबाको अनादर गर्नु हुँदैन। मायाको चोटबाट बच्नको लागि अशरीरी रहने अभ्यास अवश्य गर्नु छ।

वरदान:- हृदको रोयल इच्छाहरूबाट मुक्त रहेर सेवा गर्ने निःस्वार्थ सेवाधारी भव जसरी ब्रह्माबाबाले कर्मको बन्धनहरूबाट मुक्त, अलग बनिसकेको सबूत दिए। केवल सेवाको स्नेह बाहेक अरु कुनै बन्धन हुनु हुँदैन। सेवामा जो हृदका रोयल इच्छाहरू हुन्छन्, त्यसले पनि हिसाब-किताबको बन्धनमा बाँध्छ, सच्चा सेवाधारी यस हिसाब-किताबबाट पनि मुक्त रहन्छ। जसरी देहको बन्धन, देहको सम्बन्धको बन्धन हुन्छ, त्यसैगरी सेवामा स्वार्थ- यो पनि बन्धन हो। यस बन्धनबाट वा रोयल हिसाब-किताबबाट पनि मुक्त निःस्वार्थ सेवाधारी बन।

स्लोगन:- प्रतिज्ञाहरूलाई फाइलमा नराख, फाइल बनेर देखाऊ।